

בש"פ 3494/17 - פלוני נגד פרקליטות המדינה

בבית המשפט העליון

בש"פ 3494/17

כבוד השופטת ד' ברק-ארז
פלוני

לפני:
העורר:

נגד

פרקליטות המדינה

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 30.3.2017 במ"ת 45270-03-17 שניתנה על ידי
כבוד השופטת נ' בן אור

עו"ד רועי פוליטי

בשם העורר:

עו"ד עידית פרג'ון

בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 30.3.2017 (מ"ת 45270-03-17, השופטת נ' בן אור). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

כתב האישום וההליכים עד כה

2. ביום 21.3.2017 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עשרות רבות של מעשי אלימות ועבירות מין חמורות כלפי אשתו, היא המתלוננת.

3. העורר והמתלוננת נישאו ביום 9.4.2016. על-פי הנטען, במהלך חייהם המשותפים נהג העורר להכות את המתלוננת באגרופים, למשוך בשערה, ולנעול אותה בביתם למשך שעות ארוכות. לעתים, המתלוננת ניסתה לעבור לבית אמו של העורר דרך דלת המקשרת בין שני הבתים, אלא שאמו של העורר הייתה נועלת את המתלוננת ומכריחה אותה לבצע עבודות ניקיון. באחד המקרים, שבהם טענה האם בפני בנה כי המתלוננת לא ניקתה את הבית כפי שנדרשה, הכה העורר את המתלוננת בפני אמו ואחותו.

4. בנוסף לכך, על-פי הנטען, בעשרות מקרים ביצע העורר במתלוננת עבירות מין חמורות וקשות. בין השאר, ביום 18.5.2016 החדיר העורר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת שלוש פעמים כנגד רצונה. כחמישה ימים לאחר מכן, החדיר העורר בקבוק אלכוהול לאיבר מינה של המתלוננת והניע אותו מספר פעמים, בעודו משפשף את איבר מינו, ומתעלם מבקשותיה של המתלוננת לחדול ממעשיו. כתוצאה מהאירוע האמור נגרמו למתלוננת נפיחות, כאבים עזים ודימום באיבר מינה. כמו כן, העורר הגיע מספר פעמים לבית המשפחה עם נשים אחרות, והורה למתלוננת לשהות במהלך הלילה בחדר השירותים כשידיה קשורות. על-פי הנטען, בשורה של אירועים נוספים העורר החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת עד שהגיע לפורקן מיני, ואף איים כי אם תסרב "יעשה זאת עם בחורות אחרות". בעקבות אחד מאותם מקרים חוותה המתלוננת כאבים עזים אשר מנעו ממנה לקום ממיטתה.

5. באירוע שהתרחש בחודש פברואר 2017, בעת שהמתלוננת שהתה במטבח הבית, הגיע העורר והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה ללא הסכמתה. בעקבות האירוע דרשה המתלוננת מהעורר שייקח אותה לבית הוריה. בהגיעם לשם, הכה אותה העורר במעלית עד שנפלה, וגם אז המשיך להכותה במרפקיו. המתלוננת שהתה בבית הוריה כארבעה ימים לאחר מכן, אך נמנעה מלספר להם על מעשיו של העורר, שכן האחרון איים עליה שאם תעשה כן ישרוף אותה. בתום תקופה זו, בעקבות פגישות עם אנשים ששלח העורר, אביה של המתלוננת הורה לה לחזור לביתה.

6. מיום ששבה המתלוננת לביתם המשותף החדיר העורר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת בשישה מקרים נוספים. הוא אף איים עליה באמצעות סכין גילוח שאם לא תאפשר לו לעשות כן ישרוט אותה תוך שימוש בסכין, ובחלק מהמקרים אף שרט אותה בדרך זו ברגליה, בידה ובפניה. באחד האירועים, ביקש העורר מהמתלוננת להיכנס יחד עמו למקלחת. העורר החדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, כנגד רצונה, בעוד היא צועקת ובוכה. בעקבות אותו מקרה נגרמו למתלוננת כאבים ודימום קל בפי הטבעת. למחרת חזר העורר לביתם כשהוא שיכור, היכה את המתלוננת באגרופים ובעט בה. באותו לילה ברחה המתלוננת לבית הוריה.

7. למען שלמות התמונה יצוין כי חקירת העורר, שהובילה בסופו של דבר להגשת כתב אישום, החלה מבלי שהוגשה תלונה פורמאלית על-ידי המתלוננת או בני משפחתה. זאת, לאחר שהגיעה לבית חולים כשהיא חבולה והתקבל דיווח על כך מאנשי צוות שטיפלו בה.

8. בגדרו של כתב האישום יוחסו לעורר העבירות הבאות: מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (עשרות עבירות); מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(2) לחוק העונשין (מספר עבירות); אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין (עשרות עבירות); אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (מספר עבירות).

9. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר הוגשה בקשה לעצרו עד תום ההליכים נגדו.

10. ביום 30.3.2017 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי קבע, בהסכמת העורר, כי קיימות ראיות לכאורה נגדו. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין כי יש מקום לדחות את הטענות לסתירות וקשיים בעדותה של המתלוננת, כמו גם לקיומו של מניע זר בהגשת התלונה על רקע סכסוך נטען בין המשפחות. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי קבע כי המעשים המיוחסים לעורר, מטבעם, מבססים עילת מסוכנות לבסוף, בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי אין מקום לבחון חלופה למעצר עד תום ההליכים בשים לב לעוצמת המסוכנות כמו גם לחשש מפני שיבוש הליכי משפט.

הערר

11. בערר שבפני טוען העורר כי הגם שהסכים לקיומן של ראיות לכאורה נגדו, שגה בית המשפט המחוזי בכך שדחה את הטענות באשר לחולשות בתשתית הראייתית, זאת שכן בעדותה של המתלוננת פרטים שאינם מתיישבים, לטענתו, עם עובדות אובייקטיביות, ושברורם יכול היה אפוא לסדוק בתלונה נגדו. כך למשל, טוען העורר כי הממצאים הרפואיים אינם מתיישבים עם עדותה של המתלוננת, וכך גם היעדרה, על-פי הנטען, של דלת המקשרת בין בית המשפחה לבית אמו. העורר מוסיף וטוען כי גרסת המתלוננת שגזר את שערה אינה מתיישבת עם העובדה שלדבריו הסתפרה מרצונה בסלון לעיצוב שיער.

12. בנוסף, העורר טוען כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי נשקפת ממנו מסוכנות, זאת בהיעדר עבר פלילי ונוכח העובדה שהמסוכנות הנובעת מהמעשים המיוחסים לו ממוקדת במתלוננת, אשר אליה לא תהיה לו גישה ממילא על-פי החלופה המוצעת על-ידו. כמו כן, טוען העורר כי שגה בית המשפט המחוזי בקביעתו כי קיים חשש לשיבוש הליכי חקירה.

13. הדיון בערר התקיים בפני ביום 7.5.2017. בא-כוחו של העורר טען כי יש מקום לייחס משקל לקשיים העולים לכאורה מחומר הראיות (בכל הנוגע לסתירות ולתמיהות העולות מגרסתה של המתלוננת), וכי קשיים אלה מצדיקים בחינתה של חלופת מעצר או למצער מעצר בפיקוח אלקטרוני. העורר אף מצביע על כך שהמקום המוצע מבחינתו לחלופת מעצר או למצער בפיקוח אלקטרוני נמצא ביישוב שזמן הנסיעה ממנו אל היישוב שבו מתגוררת המתלוננת עם משפחתה עולה על שעה לערך.

14. עמדת המדינה היא כי דין הערר להידחות. המדינה מצביעה על המסוכנות המפליגה לכאורה העולה מכתב האישום. המדינה סבורה כי הטענות הנוגעות לסתירות אינן אמורות להיבחן בשלב זה, וכי מסכת הראיות הקיימת היא מספיקה.

15. עוד מצביעה המדינה על נסיבות הגשת התלונה – לאחר שהמתלוננת אושפזה לצורך טיפול ולאחר שהעורר נחקר במשטרה – ועל חששה הברור של המתלוננת מן העורר.

דין והכרעה

16. לאחר שבחנתי את הערר ושמעתי את טענות הצדדים, אני סבורה שדין הערר להידחות. צודקת המדינה כי כתב האישום מתאפיין בחומרה מפליגה. יתר על כן, נסיבות הגשת התלונה אינן תומכות לכאורה בטענת העורר כי המתלוננת ומשפחתה ביקשו לטפול עליו אשמת שווא. למעשה, המתלוננת נמנעה מלהביא את הדברים בפני גורמי אכיפת החוק, אף לאחר שנדרשה לטיפול רפואי וגם לאחר שהובהרה לה חומרת הדברים על-ידי גורמי הרווחה. זאת ועוד, מעבר לקשיים הנובעים מהפחד הברור ומהמצב הנפשי שבו הייתה מצויה המתלוננת, עולה כי היא נתקלה בקשיים נוספים שנבעו מהעדר תמיכה של בני משפחתה. בכל אלו יש כדי להצביע כי לכאורה מקור התלונה אינו מצוי במעין "קנוניה" כפי שנטען בערר, כמו גם על חשש של המתלוננת מן העורר ועל המצב המורכב שבו היא מצויה.

17. אוסיף ואציין כי לא התרשמתי שהעורר הצביע על סתירות בעניינים מהותיים בגרסתה של המתלוננת. לא למותר להזכיר בהקשר זה את ההלכה לפיה בהליך שעניינו קיומן של ראיות לכאורה, במסגרת בקשה לעצור את הנאשם עד תום ההליכים, יבחן בית המשפט האם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות הגולמיות יוביל בסיומו של המשפט להוכחת אשמתו של הנאשם. הא ותו לא. הליך זה אינו מהווה אפוא האכסניה המתאימה לדון במשקלן הקונקרטי של הראיות השונות נוכח אי דיוקים וסתירות, כל עוד אין מדובר בסתירות מהותיות (2) 133 (1996); בש"פ 5483/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (1.9.2014)). דברים אלו נכונים מקל וחומר כאשר מדובר בעדויותיהן של קרבנות עבירות מין (ראו: ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 84 (20.10.2010)). כך גם בענייננו.

18. מטבע הדברים, המסוכנות הכרוכה בעבירות מן הסוג המיוחס לעורר, עבירות מין ואלימות המתבצעות במסגרת התא המשפחתי, אינה תלויה בעברו הפלילי. כמו כן, אין בעובדה כי מסוכנותו של העורר ממוקדת במתלוננת כדי לגרוע ממובהקותה, המתבטאת במעשים הקשים המיוחסים לו ואשר מצדיקה, בעת הזו, שלא להזמין תסקיר מעצר.

19. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ו באייר התשע"ז (11.5.2017).

ש ו פ ט ת